

KORTFATTA INFORMASJON OM WEIDEMANNROMMET

Innledning

Prosessen starta med at de glassplatene som Jakob Weidemann malte på i 1965 ble tatt fram fra en halvt glemt tilværelse i kassene i tilfluktsrommet i kirka og brukt i en utstilling i Steinkjer kunstforening på midten av 1990-tallet.

Etter innvielsen av kirka i mai 1965 var disse platene blitt sendt til Oslo, der kunstglassmester Annar Millidal "gjendikta" dem til blyglassvinduer – sjølsagt i nært samarbeid med Weidemann.

Blyglassvinduene ble satt inn i kirka etter hvert som de ble ferdige, glassplatene som nå er her i Weidemannrommet, ble altså lagra i kirka. Weidemann brukte tre uker på å male alle dekorasjonene i kirka, Millidal trengte fem år på sin del av prosessen – den mest kompliserte han hadde vært borti, sa han sjøl – med mange, mange små glassbiter.

Hva skjedde videre?

Da de bemalte glassplatene dukka opp igjen, ble det mye diskusjon om hva vi skulle gjøre med dem. Mange forslag, men ingen gode nok. Og det tok tid. Så lang tid at Weidemann på ett tidspunkt ville ha dem tilbake. Men på slutten av nittitallet ble det bestemt at atriet i rådhuset skulle bygges igjen og ideen om å plassere glassplatene her dukka opp.

KLP lova å hjelpe til med finansieringa. Arkitekt Gudmundur Johnson, som nettopp hadde tegna Norvegsenteret på Rørvik, ble kontakta og tok på seg jobben. Det viste seg i ettertid at han og Weidemann hadde samarbeida før – under OL på Lillehammer. Og Gudmundur har greidd å lage en sakral stemning i et vringleareal.

Lysstripene i gulvet skulle egentlig være vann, og hvis vi tenker på at det å krysse vann i myter, sagn og eventyr, alltid betyr at man går over i en annen verden, blir det en fin symbolikk. Vi ledes over i en sakral sone og deretter over i det aller helligste på kunstbruer som Weidemann har lagt ned. Weidemann fikk aldri sett rommet, men han så skisser, og likte ideen veldig godt.

Ikke alle glassplatene ble bevart og montert. Bildene inne i glasstårnet er montert omtrent slik de er i kirka – de seks i øst slik de står i kirkas østvegg. På et par av platene kan vi se noen bokstaver – en A for Weidemanns kone Anne, og en S for bestefar Sivert. På motsatt side er glassplatene fra alterveggen montert, men de nederste mangler.

Noen ord om gulvet til slutt

Gudmundur ville gjerne ha et blått gulv. Og gjennom et samarbeid mellom Norsk Gjenvinning og SINTEF Byggforsk ble det mulig å produsere en betong med glass i stedet for stein som tilslagsmateriale. Men det måtte samles inn store mengder blått glass, så det var egne containere for Weidemannglass utafør rådhuset. På det viset kunne vi bidra med hver vår liten bit hyllest til Jakob Weidemann.

Bysten i Weidemannrommet

Den er laga av Jakob Weidemanns gode venn Nils Aas, men først etter at Weidemann var død. Men Aas hadde en sånn fenomenal tredimensjonal hukommelse at han greidde å gjenskape bildet av vennen og skape et levende portrett. Glass-sokkelen er tegna av Gudmundur Johnson.